

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 577/2020-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. novembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], podnikajúceho pod obchodným menom [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Fecil'akom, Jesenná 8, Prešov, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 8 NcC 5/2018-851 z 28. novembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], podnikajúceho pod obchodným menom [REDACTED] [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“),

zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Feciľakom, Jesenná 8, Prešov, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 NcC 5/2018-851 z 28. novembra 2018 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vystupuje v právnej veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10 C 133/2012 ako žalobca, ktorý sa spolu s ostatnými žalobcami domáha proti žalovaným náhrady za vecné bremeno. Zákonným sudcom v predmetnom konaní je JUDr. Michal Drimák, PhD. Sťažovateľ „z dôvodu pochybností o nezaujatosti zákonného sudcu, podaním zo dňa 16.11.2018 vzniesol v konaní pod sp. zn. 10 C 133/2012 voči sudcovi JUDr. Drimákovi, PhD. námietku zaujatosti s tým, že v inom konaní sťažovateľa vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 8 C 9/2009 (kde rovnako ako v konaní sp. zn. 10 C 133/2012 rozhoduje JUDr. Drimák, PhD.) bol vydaný rozsudok č. k. 8 C 9/2009-834 zo dňa 25.10.2018, ktorým samosudca JUDr. Drimák, PhD. žalobu zamietol s odôvodnením, že uplatnený nárok zo strany žalobcov na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle ust. § 451 Občianskeho zákonníka je výkonom práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi.“. Sťažovateľ „vo svojom podaní, ktorým vzniesol voči JUDr. Drimákovi PhD. námietku zaujatosti taktiež uvádza, že konanie vo veci 8 C 9/2009 bolo prerušené na niekoľko rokov (do skončenia totožnej právnej veci vedenej na OS Prešov pod sp. zn. 14 C 75/2012, týkajúcej sa iba iného časového obdobia, a to od 17.01.2005 do 16.01.2007, v ktorom konaní súd priznal žalobcom uplatnený nárok), na základe uznesenia č. k. 8 C 9/2009-526 odo dňa 18.11.2013 až do 15.05.2018, (tzn. na 4 roky a 6 mesiacov), kedy JUDr. Drimák, PhD. po sťažnostiach sťažovateľa na jeho nečinnosť, vytýčil na 15.05.2018 termín pojednávania. Nakoľko JUDr. Drimák, PhD. rozhodol vo veci sp. zn. 8 C 9/2009 opačne ako rozhodol Okresný súd Prešov vo veci sp. zn. 14 C 75/2012 (rozsudok Okresného súdu vo veci č. k. 14 C 75/2012-506 zo dňa 13.01.2016 bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 Co 93/2016 zo dňa 30.11.2017), pre ktoré konanie bolo konanie 8 C 9/2009 prerušené na 4 roky a 6 mesiacov, sťažovateľ podal dňa 09.11.2018

predsedovi Okresného súdu Prešov a Ministrovi spravodlivosti SR podnety na začatie disciplinárneho konania voči sudcovi JUDr. Drimákovi, PhD.“.

2.1 Sťažovateľ teda „*námietku zaujatosti odôvodnil aj tým, že keďže sa JUDr. Drimák, PhD. v iných konaniach vyjadruje na jeho adresu tak, že konanie sťažovateľa (napr. v právnej veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 8 C 161/2011 a sp. zn. 8 C 9/2009) je špekulatívne, dokonca by ním malo dôjsť k rozkladu konceptu dobrých mravov... nadobudol dôvodné pochybnosti o tom, že samosudca v posudzovanej právnej veci je voči sťažovateľovi zaujatý, a to zrejme aj z toho dôvodu, že... podal z dôvodu nekonania JUDr. Drimáka, PhD. niekoľko žiadostí o vytýčenie pojednávania a následne aj sťažností na prietahy v konaniach, v ktorých sťažovateľ vystupuje ako sporová strana a v ktorých JUDr. Drimák, PhD. rozhoduje ako zákonný sudca.“.*

2.2 O vznesenej námietke zaujatosti proti sudcovi JUDr. Michalovi Drimákovi, PhD., rozhodol krajský súd napadnutým rozhodnutím tak, že „*Sudca JUDr. Michal Drimák, PhD. nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu.“.*

3. Sťažovateľ vyčíta krajskému súdu to, že o ním vznesenej námietke zaujatosti rozhodol nesprávne, keďže «*(i). po prvé ide v predmetnom konaní o nesprávnu interpretáciu ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok (ďalej ako „C.s.p.“), konkrétne § 49 a nasl. predmetného zákona, nakoľko porušovateľ rozhodol, že na vylúčenie zákonného sudcu nie sú splnené podmienky, pričom nezohľadnil podstatné skutočnosti vyplývajúce zo sťažovateľom vznesenej námietky zaujatosti a vyjadrenia zákonného sudcu JUDr. Michala Drimáka, PhD.,*

ii). po druhé ide o nedostatočné odôvodnenie uznesenia Krajského súdu Prešov č. k. 8 NcC 5/2018-851 zo dňa 28.11.2018, ktorými by takto porušovateľ primeraným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagoval na sťažovateľom vznesenú námietku zaujatosti, ktoré rozhodnutie je v príkrom rozpore s ustálenou judikatúrou najvyšších súdnych autorít Slovenskej republiky.».

V ďalšom sťažovateľ ústavnému súdu podrobne predkladá ďalšie argumenty opodstatňujúce jeho záver o nesprávnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Základné právo [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s článkom 1 ods. 1, článkom 2 ods. 2 a článkom 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8 NcC 5/2018 zo dňa 28.11.2018, porušené bolo.

3. Uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 8 NcC 5/2018-851 zo dňa 28.11.2018 sa zrušuje.

4. Vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.“

II.

Právomoc ústavného súdu

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrh na začatie konania neodmietne alebo ho nezamietne podľa § 57, prijme ho na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

13. Podľa § 122 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť môže podať osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené jej základné práva a slobody.

14. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej

prerokovanie. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

15. Vec sťažovateľa bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duřovi a v zmysle čl. II bodov 3 a 5 rozvrhu práce bola predbežne prejednaná vo štvrtom senáte ústavného súdu v zložení Miroslav Duriř (predseda senátu) a sudcovia Ladislav Duditř a Libor Duřa.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy

16. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013).

17. Konceptia konania o ústavnej sťažnosti je totiž založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd.

Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje. Právomoc ústavného súdu je teda vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Jedinú výnimku z tohto pravidla predstavuje § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky nápravy, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti netvrdil, tým menej preukazoval.

18. Teda ústavná sťažnosť nemá byť podávaná z dôvodu „procesnej opatrnosti či nedotknuteľnosti“ fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ale až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci, hlavne všeobecných súdov. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchranej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci.

19. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Inak povedané, prípustnou je ústavná sťažnosť nielen vtedy, ak sťažovateľ podal opravný prostriedok, ale tiež (a najmä), ak konanie pred všeobecnými súdmi už skončilo a jeho výsledok preto môže byť preskúmaný ústavným

súdom, a to výhradne z hľadiska ochrany ústavou zaručených základných práv a slobôd, ktoré neboli rešpektované ostatnými orgánmi verejnej moci. Pokiaľ právny predpis stanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu deľby moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

20. Podľa § 365 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) odvolanie možno odôvodniť len tým, že c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

20.1 Ústavný súd v ďalšom poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), v zmysle ktorej *„je rozhodovanie vylúčeným sudcom takou vadou konania, ku ktorej odvolací i dovolací súd, v rámci preskúmavania zákonnosti celého konania na základe podaného riadneho alebo mimoriadneho opravného prostriedku, je povinný prihliadať z úradnej moci (§ 212 ods. 3 a § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.), a ktorá je dôvodom kasačného rozhodnutia. O takúto vadu ide bez ohľadu na to, či o vylúčení sudcu bolo alebo nebolo rozhodované nadriadeným súdom podľa § 16 ods. 1 O. s. p. a bez ohľadu na to, že takýmto prípadným rozhodnutím sudca z prejednávania a rozhodovania veci vylúčený nebol. Inštitút vylúčenia sudcu je totiž objektívnou procesnou kategóriou a tým aj zásadne nezávislou na rozhodovaní podľa uvedeného ustanovenia. Niet žiadnej vecnej ani procesnej prekážky, aby v odvolacom alebo v dovolacom konaní nemohla byť otázka vylúčenia sudcu otvorená nanovo a prípadne aj inak zodpovedaná, a to bez ohľadu na to, aké skutkové dôvody boli skôr namietané alebo hodnotené.“* (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 M Cdo 17/2009 z 29. októbra 2009).

20.2 Taktiež z uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 153/96 z 21. augusta 1997 a sp. zn. 6 Cdo 210/2010 z 20. apríla 2011 vyplýva: „*Neexistencia žiadneho rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g) OSP posúdiť túto otázku samostatne a prípadne i inak, než ju posúdil nadriadený súd súdu procesnému, ktorý vo veci rozhodoval, ak v námietke boli uvedené nové skutočnosti.*“

21. Z dosiaľ uvedeného vyplýva, že aj podľa platnej právnej úpravy civilného sporového konania pred všeobecnými súdmi a judikatúry všeobecného súdnictva sú ich závažné procesné pochybenia (vrátane porušenia základných práv podľa čl. 46 a nasl. ústavy) dôvodom na podanie odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. c) CSP, podľa ktorého odvolanie možno odôvodniť tým, že rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, podľa ktorého možno odvolanie odôvodniť aj tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (táto okolnosť sa týka aj odôvodnenia rozhodnutia, ktoré nespĺňa kritériá zodpovedajúce základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy). Prípadne (za splnenia zákonom ustanovených podmienok) je vo vzťahu k zmätočnému odôvodneniu rozhodnutia dôvod aj na podanie dovolania podľa § 420 písm. e) CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo podľa § 420 písm. f) CSP, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (II. ÚS 130/02, IV. ÚS 31/03, IV. ÚS 26/04, II. ÚS 595/2013, II. ÚS 342/2014, II. ÚS 165/2015, III. ÚS 187/2015, III. ÚS 320/2015, II. ÚS 619/2015, I. ÚS 167/2016, I. ÚS 410/2016, I. ÚS 507/2016, II. ÚS 313/2016, II. ÚS 794/2016, II. ÚS 802/2016, III. ÚS 32/2017).

22. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ bude mať v ďalších štádiách konania k dispozícii právne prostriedky na účinnú obranu ním označených práv

vo vzťahu k ním uplatneným námietkam, o ktorých po ich uplatnení budú nielen oprávnené, ale aj povinné rozhodnúť funkčne príslušné všeobecné súdy. Za týchto okolností by prijatie ústavnej sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie bolo v rozpore s princípom subsidiarity, na ktorom je založená právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Inými slovami, nevyužitie niektorej z možností ochrany označeného práva nemožno nahradzovať sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže konať len vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemala inú možnosť účinnej ochrany svojich práv (čl. 127 ods. 1 ústavy). Vzhľadom na uvedené ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu neprípustnosti.

III.2 K namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru

23. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

24. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že konanie o námietke zaujatosti je nezávislé od konania, v ktorom bola námietka uplatnená, a týka sa predovšetkým procesných práv účastníka konania a netýka sa jeho civilných práv a záväzkov vrátane oprávnenosti trestného obvinenia proti nemu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Aj keď konanie o námietke zaujatosti môže mať vplyv na konanie vo veci samej, ide o nedostatočné spojenie a vzdialené následky, aby mohol čl. 6 ods. 1 dohovoru vstúpiť do hry, a preto čl. 6 ods. 1 dohovoru je na takéto konanie neaplikovateľný (pozri Schreiber and Boetsch proti Francúzsku, č. 58751/00, rozhodnutie ESLP o prijateľnosti

z 11. 12. 2003; Mianowicz proti Nemecku, č. 37111/04, 55440/07, 55443/07, rozhodnutie ESLP o prijateľnosti z 19. 5. 2009, oddiel 1a). Aj v prípade použiteľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru ako referenčnej normy by však bol záver rovnaký ako v bode 22 tohto odôvodnenia.

24.1 Vzhľadom na uvedené ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti ako zjavne neopodstatnenú.

III.3 K čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy

25. Ustanovenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 152 ods. 4 ústavy patria medzi základné interpretačné pravidlá tvorby a aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky vyjadrujúce princíp právneho štátu a princíp právnej istoty, ako aj viazanosť štátnych orgánov konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Uvedené základné, resp. všeobecné pravidlá a zásady nemajú charakter samostatne uplatňovaného práva. Ich porušenie možno namietat' len súčasne s ochranou konkrétnych základných práv a slobôd zaručených ústavou (resp. medzinárodnou zmluvou). Keďže v posudzovanej veci nebolo zistené porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozhodnutím krajského súdu, nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto základných interpretačných, resp. aplikačných pravidiel.

25.1 Vzhľadom na uvedené ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti ako zjavne neopodstatnenú.

26. V dôsledku odmietnutia sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej uplatnenými návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. novembra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu